

PASTOR OTTO BÖLKE
BLÖNSDORF AUF D. FLÄMING

**Wie ik
to min' Noam'
gekoam' bin**

Wie ik to min' Noam' getoam' bin

Van Otto Schulten

Mennger magg woll denk'n: Nu! Dat is doch sehere einfach: Du hittst ew'n, wie din Woader hitt'. Un din Woader hitt wie du! —

Awwer ney — sou einfach is dat nich! Un eerscht recht nich bey sonn Schulden=Soahn van' Fläming. Denn't kummt doa ook noch met derku van weg'n dat Schulden=Amt un van weg'n dat Platt un dat Hoogdeitsche! —

Denn eenmoal hätt min Woader nich sou geheef'n wie ik heete!

Un denn: Ik heete nich wie min Woader!

Nanu, ward mennger denk'n: Is dat ne komische Geschichte! — Wat sall dat sinn? — Woll nich „rechtmäßiges Kind?“ — up Hoogdeitsch te rä'ne. —

Denn sou ward sich je'er seien: „Jedet Kind hitt doch noa sin Woader!“ Wie't ook in olle Vieker hitt:

„Das ehlich und freygebohren kind
Behält seines vatters heerschild.“

Jou: sou hätt woll 't Am'sgericht van Witt'nburg ook et ange-noam', wie unse Woader — un der woar sou gud! — gesturw'n woar. 't woar in' Harwest achzehn hunnert vier'n neinzig.

Doa schreef — ne Tid dernoa — met een Moal dat Gerichde, ik stille fir moa' noa de Stadt — noa Witt'nburg rinnfoam' up't Gerichde van wegen de Arwtschaft van unse Woaderen un van wegen dat olle „Lehrrichtergut“ — wie drin stund in dat Schriew'n — in Barfaue, wat doa met in Froa'e Kieme.

Na gud: ik saddele mey'n Pärđ — zähne ha'nn we dunn — un 't woar noch eent, wat unse Woader selwer tugeräd'n hadde. Hey woar als junger Keerl bey de Lief-Eskadron van' Kaiser bey de Garde-Hufoar'n in Potsdam gewest un hadde doa bey'n Prinz Friddrich Koarl 't Nieb'n gud geleert. Wie ofte hätt e uns als Kinger noch dervan vertellt, wie der man immer seite, wenn e sou angesprengt foam met sin' Brun — un der woar al immer wie sonn Schimmel van Schweeß — un kummandierte, gley, wenn e anfoam, denn gung't los:

„Trapp — Galopp — Karriere — von Schritt darf
leichte Kavallerie nichts wi — s — s — sen!“ —

Un sou hadd'e oof uns Jung's al riede dat Ried'n gelehrt. It
wett noch ganz genoue van die Tid, wu ik man noch ganz klein woar —
sou an' sijn Joahre magg ik woll eer gewest sinn! — wie e mey
doa moa up de „olle Dicke“ gesett hadde, denn hey meente immer: „'n
Schulden-Soahn mutt ried'n kän!“ — Un nu gaaf e 't
Pärd noch'n Schlagg un — met eens doa gung die olle Dicke, die sust
sou lammfrumm woar, met mey dorch un — jou — un richdig up'n
Misthup rupp, up'n Päre-Mist — — — un hupp, hupp, hupp —
sou gung dat immer, un immer hoog un leeg, un rupp un runger, un
doa met eens, doa sprung se hoog als wie sonn junger Zickenbuck, un
bums — doa lag ik ungene! — Un unse Woader lachte sich man eent,
als ik goar an te weene fang'n will, un meente: „Nu! Junge!
Dist jou goar keen Junge nich! Warrscht doch nich ween! 't is doch
sou schein we ek, wu de doa leist als wie in't Bedde!“ — — —
Un nu hult'e 't Pärd up, foatt de olle Dicke an'n Toom — un't gaaf
nu eerscht dichdig noch wat rut voar de olle Dicke, wiel se sin Jung'n
rungergesdmäten hadde, denn 't hädde doch woll mennig Moa kinn
schlechter afgehn, — meente selwer oof — wie wenn't nu up'n
Damm, up't Steenflaster gewest wiere un nich geroade up'n
Misthup! — un denn seite: „Nanu, Junge! Nu man wedder rupp
up't Pärd! Du muttst ow'n bliw'n! 't helpt alles nischt: „'n
Schulden-Soahn mutt ried'n kän!“ — — In' Dogenblick, doa
hadd' ik doch oof goar keene Lust nich mehr, wenn ik oof ganz weel
gefall' woar un't noch ganz gud afgegehn woar, — schummerig woar
mey doch te Mude, awwer — met eens doa hadde unse Woader mey
al gepackt un — wedder rupp up't Pärd! — Un — sou hä't oof
ried'n geleert, un 't woar speeder min Allerlieffstet, wat ik mey man
denken kinne, als ik noch 'n junger Keerl woar, wenn ik sou met min
Bruder Harrmann tesamm' — der met sin' Fuchs un ik met min'
Brun' — ried'n kinne. Hey woar oof wedder wie al unse Woader
Garde-Hufoare in Potsdam bey de Lief-Eskadron van' Kaiser, un —
doa woar e, wie oof unse Woader! — sehre stolz drupp, un dat kinne
oof! — — Denn alle die olle Schulden woar'n woll bey de Garde-
Kavallerie, oof die Brieder van unse Woader'n. 't woar'n äre zeh'n
Geschwister. Denn 't woar'n immer vill Ringer bey olle Schulden,
un oof unse Mudder seite immer: „Je mehr Ringer, je mehr
Gedulde!“ un: „Besser zwelwe up't Kissen, als een't up't
Gewissen!“ — 't woar oof al van wegen den Noam' un van
weg'n 't Geschlechte, dat immer der Noame bliewet, un oof van weg'n
't Schulden-gud, dat doa oof immer welche sinn, die't arw'n
kän, denn 't kinne jou moa eener starw'n, odder in'n Krieg dood-
geschoat'n warrn, doamet denn immer man noch 'n Junge is, der'n
Stamm kinne hoall', denn — Mäken's kinn't nich arw'n dat olle

Schultengud. — Die freyen jou doch 'n annern Noam', wenn se 'n Mann freyen. Un sou woar'n oof de Brieder alle — 't woar'n alle groote Keerls — der eene, „Christ“ woar sin Noame, oof noch Garde-Hufoar, der annere, „Harrmann“, Garde-Moane un eener, „Roar“, noch 'n bettken wat gretter und schwedder als die annern — bey de Garde du Corps, alle in Potsdam, die kinn alle sehre dichdig ried'n. — Un sou woll oof al die ganze M'. Denn wie se ut Flandern sin gefoam', doa sung'n se al: in äre Dart, wie wey hiede noch rä'n:

„Na Dostland will'n wy ryden!“

Un doa woar oof woll der Schulte vornean. — Un speeder, doa mishte immer der Schulte 'n „L e h n = P ä r d“ hoall' — doa woar e voarflicht dertu, wie oof unse Woader immer seite: van wegen dat „L e h n“: „Z u m D i e n s t i m H a r n i s c h“, dat se 'n Amtmann — oof wenn Krieg woar — wie't in olle Schriftliche hitt: „uff sein schreiben frey wertig zu dinste sein müssen“. Un dat kinne man sich denken, wenn die sou an sine Siede ried'n — sonne groote mächdige Keerls — doa michte woll sou leychte sich keener nich rantrouen. Un — wenn't hart voar hart foam — die hulken Stand un schlugen tu, un hä'nn nie un nimmer nich — un michte't oof 't Lew'n kost'n! — ärn Harre in Stich geloaten. Nei sou wat gefft et bey sonn oll flämsch'n Schulte nich. Hätt e eer „jou“ geseit — dat duurt woll mennig moa sehre lange —, denn hey hätt sou sin Kopp voar sich! — denn is't gud, denn kunn man sich oof ganz up'n verloaten. — Un sou is't gefoam', dat ik oof als Schulden-Soahn ganz tiede al hä miet'n ried'n leer'n. Denn't kinne jou sin, dat ik moa mishte 't groote olle Lehngud äwernähm', den Schuldenhoff.

Na — ik riede nu — 't woar in de Ferien-Tid — hen noa Wittenburg, wu ik sust up de hoo'e Schule gung. Un als ik up't Gerichde foame, doa seit der Richter tu mey:

„Sie sind wohl nicht ein rechtmäßiger Sohn von dem verstorbenen Erb-Lehn- und Gerichts-Schulzen“ — hey beniemte'n met sin vull' Noam un met sin vull' Tittel, wie e ingedroan stund in alle Dieker — „Johann Gottfried Voelke“ in Verkauf? — Sie können kein Erbe antreten!“ —

„Nanu!“ — sei ik — „Dat is min Erschtet! — Ik — — — ik nich der Soahn van' oll Schulte? — — — Ik bin Schulden D i t t o van Warfaue, un der bin ik, un der bliew ik! — Umdeep'n darw'n se mey nich mehr! — Doa bin ik al te old dertu! — Denn al van de Deepe an hä't min Noam', wenn't oof man 'ne N o o d = Deepe woar, denn se dacht'n alle, ik wirre gley we'er starw'n, sonn armet jämmerlichet Kind woar ik man, als ik up de Welt foam, un „sou kleen un so sou arbarmelik“ — wie unse Mudder immer seite! — Awwer der liewe Godd — un up den wees uns unse Woader

un unse Mudder immer we'er van kleen up al — hätt mey denn speeder doch noch ganz hibsch groot warr'n loat'n. Sou kummt 't doch in't Lev'n ofte annersch als de Mensch'n dent'n. — Man schoade, dat ik doadorch nu keene Poad'n hadde un mey nu eegendlich keen' Poaden=Vingel hoal'n kinne wie mine Brieder un mine Schwester. Anwer 't is oof doa noch Noad gewurr'n: denn 't hän sich speeder denn noch 'n poar Noo d = Poad'n gefung'n: Lehmanns Woader un Dorns Mudder — die dhat dat doch tu leed! — un doa hä't mey denn met mine Brieder tesamm oof immer van die 'n Poad'n=Vingel met geholt met'n Poaden=Brood un mei'n scheenet Halsduk drin, — dat woar doch man tu scheen! —

Anwer der Richter bleef doch derbey:

„Ja, — aber Sie heißen doch gar nicht so: der verstorbene Erb=Lehn=Gerichts=Schulze hieß ja: **V o e l k e**, und Sie heißen ja doch: **B ö l k e**. Das ist doch ein ganz anderer **N a m e**!“ — — —

Nanu woar't rut! — dat woar't alson van weg'n dat varstirte **S c h r i e w ' n**! —

Wenn't nu noch van weg'n den **S c h u l t e n = N o a m** ' geweest wiere, jou, dat wiere te verstehn geweest. — Denn alle in't Dorp seiten jou tu uns man immer „**S c h u l t e n**“. Wey wisten dat heem goarnich annersch. Wey woar'n ew'n „**S c h u l t e n Kinger**“: „**S c h u l t e n Pauline**“, „**S c h u l t e n Harrmann**“, „**S c h u l t e n Gustav**“ un „**S c h u l t e n Otto**“. Der letzte dat woar ik. Dat woar min richd'ger Noame. — Un sou woar't oof ämwerall hie up'n Gläming, oof hie in Blänsdorp, wu der olle Schulze de Schwester van min Woader geheiroat hadde, wie al moa der olle Schulze von Blänsdorp voar'n poar hunnert Joahr sich als Froue de Dochter van' oll' Schulze in Barkaue geholt hadde. Denn die olle Schulden van' Gläming hul' alle mächtig tesamm un woar'n woll alle ungeranger eene groote Freindschaft — wie oof de Hiesener bey uns up'n Gläming — un woar'n oof alle groote Liebe wie min Woader oof noch 'n halw'n Kopp gretter woar als ik. Ik bin ew'n doadergänge doch 'n bettken wat kleen gebläw'n.

't magg doch woll noch met de **Noo d = Deepe** tesammhäng'n. Willecht wiere't doch richdiger geweest, se hädd'n de Tid noch afgewoarrt, af ik mey nich noch'n bettken wat rutmoake un eens doch noch groot warr'n kinne, wie ik sou schwach up de Welt koam, un se hädd'n mey denn oof sou **r i c h d i g g e d e e p t** — „ne ganze Deepe“ wie 't sou hitt bey uns — odder „ne groote Deepe“ dorch'n **P a s t e r**!

Anwer na — se hän't jou gud gemeent. Denn doa hul' unse **Oll'** up'n Gläming sehre drupp — oof mine Ellern: Dat man jou keen Kind starwet un — — — 't is nich gedeep't! — — — Dat

wier'n grooter Kummer voar sonn Woader un voar sonne Mudder van' Fläming. —

Doch wenn ik mennigmoal sou new'n mine Vettern Harrmann und Fridderich Schulte van't olle Schulden-Geschlechte van Griewe in't Anhalt'sche stund, wu mine Mudder rutstammt — oof der gude Paster Warner van Coswig hätt in sin scheenet Buuk „Die Geschichte des Dorfes Griebow“ se met erwähnt! — doa hä't doch offte gedacht: Bist doch man r e c h t k l e e n gebläw'n! — Denn doa woar ik balle wie'n Zwarg bergänge, sou groot woar'n die, wie Ries'n koam' die mey immer voar. — Na, awwer! 't gefft noch klenner Liebe als ik bin. Un unse Woader seit immer tu uns: „'t wier' nich gud, dat man immer ä w w e r sich kickt, wey süll' man immer recht n o a u n g e n e kiesen un immer recht gud sinn geroade met de k l e e n e L i e d e ! Der Appestel Paulus hädde oof al geseit: „Haltet euch herunter zu den Niedrigen!“ — denn hey wistte woll Bescheed in sine Biwel. Doa las e ofte drin! —

Un dat hä't mey gemarkt. — Un ik denke, mennger ward't bey mey oof gemarkt hän und noch marken. Dat hä't sou metgebracht van heem ut' olle Schulden-Geschlechte un't leyt mey sou in't Blud.

Awwer af't nich doch woll van de Deepe finne met sinn, — doa 't een Moal doch man ne N o o d - Deepe woar! — un oof: dat mey 't L o o p e n doch al immer van kleen an sou sehre schwär fallt. Liewer up'n Pär'd sitten un ried'n odder oof up'n Woan — un wenn't 'n oller Ploan-Woan is! — met 'n poar Päre voar, — — — man bloß nich loopen! — — — Odder af't verarwet sinn magg, doa oof unse Woader un oof al — wie e immer vertellte! — die ganze Oll', sine Woarfoahr'n immer man t u P ä r e ankoam', wu't man ergend angung. Dof noch, wenn se noa Hei un Grummet fuhr'n noa de Elwe bey Griewe un bey Bollsdorp, denn fuhr'n se gärne viere lang — un setten sich nich up'n Woan, nei up de Päre un ried'n.

't kann am Enge doch oof met doavann sinn, dat se mey nich hän finnn noa de Kerche droan noa de Deepe. Denn doa kummt dat doch sehre drupp an, dat dee Poaden — un besunner'sch die, die 't Poaden-Kind up de Arme geleynt freyt! — wenn se noa de Deepe 't Kind nu ut de Kerche droan, jou r e c h t f i r l o o p e n — un wie renn' se menning moal, als af ergendwo Feier wiere! — awwer doch man doarum: „D a t m a n d a t K i n d f i r l o o p e n l e h r t ! !“

Na — 't helpt halt nischt. Ik hä't nu nich geleert un bin nu bey den oll' Burenschritt gebläw'n un: „Burenschritt is immer s a c h t e ! !“ — Ik bin dermet woll 'n bettken wat terichte gebläw'n gänge menge, met die ik up de hoo'e Schule in Wittenberg un up de Unni-versetäten Marborg, Barlin un Halle tesamm' woar — un ik woar

warflich nich geroade der Dinnfste van alle, man bloß in de var-
flirte „Mathematif“ — die hä't nie kinnt lieb'n — awwer lust
hän se alle geseit, mine gude Lehrer, unse gude Direkter Guhrauer
un wie min liever Lehrer — ach, wenn ik em doch man noch eenmoal
de Hand kinn driek'n! — der meh't Deitsche gelehrt hä'tt, un der meh
oof al immer frug, wie dat alles sou bey uns in unse Fläminger
Sproake heeten dhut: Professor Julius Sander: Ik kinn't woll moal
tu wat brengen! — Na, awwer ville hän't doch wieder gebracht —
wennigstens wat't Geld anlangt un Tittel! — un't sinn nu groote
Liede gewurn. Menнге stehn voar meh hiede, wie up sonn hoogen
Barg, — die kinn' recht gud loopen — awwer dat is nisch voarn
Soahn van' oll' Schulte, tum Wennigsten man nich noch noa'n Barg
rupploopen! — „Den kiekt man liever sich van u n g e n e an“, seit
unse Voader immer. — Drumm hitt oof je'er Hiwvel bey uns — un
wenn't mennigmoal warflich man sonn Ding is wie 'n Moll-Hiwvel:
„B a r g“. — — —

Nu — ik bin hibsch u n g e n e geblaw'n, bin immer man geblaw'n
un bin't oof hiede noch un will't oof bliew'n: „S c h u l t e n O t t o“
un man „P a s t e r“ van Blänsdorp. Un 'n „S c h ä p e r“ — un
„Paster“ is doch up gud Deitsch man: „Schäper“! — fall immer
liever s a c h t e gehn, 't is sougoar gud. Dok unse olle Schäper Gott-
lieb — un hey woar'n g u d e r Schäpper un gaaf up sine Schoap sehre
acht! — g u n g i m m e r m a n g a n z s a c h t e v o a r n e a n voar
sine Schoap un paste man upp, dat keen't nich hingene bliwet. —
Un unse Voader selwer, oof der gung immer s a c h t e, ganz sachte un
bedächtig, sou man Schritt voar Schritt — wie e sou oof alle Sunn-
doa noa de Kerche gung — wenn e sou äwwern frisch gepliegeten Äker
gung 't Soatduk umgebung'n un de Soat utstreite. „Sou“ — seite —
„sou, sou“ — un doabei gung e man ganz sachte met grooten schwär'n
Schritt un wurp met de Hand de Soat wied ut, dat äwwerall kinn'n
Soatforn henfall'n! — „sou muft der Bure gehn, man i m m e r
s a c h t e!“ — Sou hä't 't nu oof sou metgebracht van heem un't leyt
meh oof nu sou in't Blut als Schulden Otto. Un sou strei ik oof de
Soat nu ut in Goddes Noam', bes meh der lieve Godd moal ruppt:
Nu kumm man heem! — — — Un ik nicht' man, dat e kinne te
meh seien: „Häst dine Schoape trei gehitt!“ — — —

Sou hä't min' Noam' also eegendlich duppelt met Recht:
„S c h u l t e n O t t o“: Eenmoal noa min V o a d e r den oll' Schulte,
un denn noch moal noa mine lieve, gude M u d d e r, die 'ne geboarne
„Schulte“ woar un oof ut 't olle Schulden-Geschlechte. Denn 't is
nu eenmoal min eegendlicher Noame van heem.

Sou koam't denn oof, als min liever Schulfreind Koarl Mai-
wald ut Wittenbarg — 't woar der Soahn van' Koopmann Mai-

wald —, moal noa Barfaue ruffoam un mey besieken wulle, dat e mey nich fing'n kinne:

„Nanu!?“ — denkt mennger woll — „Barfaue is doch nich Barlin!“ — You, dat stimmt woll: Barfaue is nich Barlin!

Awwer doch is't mennig Moal em'n leychter, sich in 'ne groote Stadt terecht tefing'ne, als up sonn kleenet Darp, wie't offte oof vill leychter is — Paster sinn in 'ne groote Stadt als in sonn kleenet Dorp! — — — Doa hä'k mey sehre gefreit, dat dat oof unse Harr Landroat woll wett, un oof moal utgesproaken hätt' als ik hie 25 Joahre Paster woar un 't Juweläum feyern kunne, wu e mey te ehr'n selwer doatu foam. — Denn voar gewennlich denkt der Städter woll, sonn Dorp = Paster, och dat is goarnischt! —

Dof sou met de Noam' terecht te fing'ne, dat is in sonn kleenet Dorp offte ville schwe'er als in 'ne groote Stadt. Doa hätt mennger sou sin' eegenen Noam', un — wer dat nich wett, der kann lange siek'n un fingt sich nich terecht!

Sou gung't nu oof min' liew'n Freind Koarl Maimwald: 't woar Summertid! Ik saat geroade hinger de Gardin' an't Fenster un lese — wie ik dat sou gärne moake — in 'n Buk. Denn ik hä Vieker goar te gärne, sou gärne, dat ik liewer de Vieker als dat scheene olle groote Schultengud — un't sinn sou an sechshunnert Morgen met de eegene Jagd — hän wulle, un als Junge al am allerlievesten die ganze olle Vieker, dat is mey richdig angeboar'n. —

Na — ik kiefe sou geroade dorch't Fenster rut — un — kiefe eener an! — doa steht min liewer Freind Koarl Maimwald up'n Damu bey'n Pul geroade voar unse Hus un voar em 'n poar Ringer van unse Dorp. Ik heere geroade, wie e se froat: „Kinder! Wo wohnen denn hier Bölkes?“ — Un flink dreyn se sich um und seien: „Doa!“ Un wiesen met de Hand noa unsen Nabber schreege gängewer, der min Onkel woar, der Bruder van unse Woadern.

Awwer ik hadd't em doch geseit: „Du Koarl, wenn de mey moal besieken willst — gley dat eerste Hus up de rechde Stede, wenn de rinnkummst in't Dorp, wenn de van Stroach rupp kummst!

Drum seite nu oof al ganz argerlich tu de Jungens: „Mein Jungens! Das kann doch nicht sein! Die Bölkes, die müssen doch hier wohnen gleich im ersten Hause!?“

Awwer die Jungens bliw'n derbey und trappsen met de Beene up — denn die warren't doch weeten! — un seien: „Ney! — Ney! Hie woah'n Belken nich! Hie woah'n Schulten!“ — Doa“ — — — un doabey weesen se immer we'er näwwer noa min Onkel hen! — „doa, — dat sinn Belken! Dat hie nich! Dat sinn Schulten!“ — Un doabey blew'n se.

Min liever Freind Koarl woar nu al ganz verleg'n un wist'e goarnich, wat e nu moaken sille, un wu e nu eegentlich hengehn sille. Denn bes eens kinne doch woll tellen — wille eer als ik, un eer kinn't sinn, dat i k mey vertelt hadde — — —, met Zoahl' sou sehre schlecht bewannert. Hey is jou ook „Feldmesser“ odder „Landmesser“ gewurn, doa mutt e doch ook dichdig mät'n kân un immer we'er tell' un tesamm'tell, un we'er astreck'n un we'er tulehen un sou immerfurt! Ik kinn' dat nich! — Un als ik nu marke, wie e al bey Welken rävwer geht, doa rupe ik ut't Fenster rut:

„Du, Koarl! Kumm man rinn!“ — — — Ei, wie e doa an te lach'ne fung! Un ganz verwunnert ruppt e: „Nu Otto, da bist du jo?“ — — —

Dat woar moal 'ne Tid sou unger uns gang un gäwe in unse Jugend-Tid, dat sou eener tum annern seite. 't woar geroade een guder liever Kammeroad van uns — un hey is ook'n guder Mensch gebläv'n ook als Pollzei-Major, wu e sou menngen mutt an' Kroa'n frey'n, doamet noch Or'nung bey uns bliewet — der hätt met Voarnoam' „Hugo“ geheet'n. — Un doa seiten wey denn immer unger uns als Kammeroad'n tu em selwer ook 'n bettken wat te neff'n: „Nu H u j o , da bist d u j o!“ — — — Un sou seit nu min Freind Koarl ook tu mey — hey dacht' woll ook, dat wier' doch ook moal 'n bettken wat Platt gerädt:

„Nu Otto! da b i s t du j o!“ — Un hey woar ganz starre, wie ik doa ut't Fenster kiefe: „Ich denke“ — meente denn — „Ihr w o h n t gar nicht hier! — Hier wohnen doch S c h u l z e n s — haben mir eben die Kinder gesagt!“ —

Doa must' ik doch recht dichdig lach'n un seie: „Jou! Koarl! 't is ook sou! — Die Ringer hân 't dey woll recht geseit: I k b i n d o c h S c h u l t e n O t t o ! Un min Woader is doch S c h u l t e ! — Un sou heeten wey doch hie man S c h u l t e n , un doa drävwer schräge gängeävwer, dat sinn W e l k e n , dat's der Bruder van min Woader!“ — — —

Doa gung em eerscht 'n Talglicht up. — — —

Awwer ook met den eegentlichen F a m i l i e n - Noam Welke is't woll schwär, terecht tefing'ne van weg'n dat Platt-Räd'n un van weg'n dat Schriew'n up Hoogdeitsch.

Drum meente der Nidher ew'n up 't Gerichde in Wittenberg, ik künne nich 'n Soahn van' oll' Schulte sinn, der hädde doch „W o e l k e“ geheeten un ik hädde 'n ganz annern Noam' „Bölke“. — Un't woar ook sou! — Ik heet nich wie min Woader! —

Un wie sou mennigmoal eener tu sin' Noam' loam'n kann, dat is doch sehre komisch: Wey Ringer schreew'n unsen Noam' atkeroat wie

unse Woader: **W o e l k e**. Doch doa koam' sonn ganzer junger Lehrer — „Unse Schummeester“ seiten wey dunn noch — odder „Unse Kanter“, wenn e ganz besunnersch noch geehrt warr'n sille — awwer nich verächtlich, immer met sehre groote Achtung voar unsen Schummeester wille mehr als de Kinger — un oof mennege van die Groosten! — hiede hän, wu se nich mehr „Schummeester“ tu em seien, man immer: „Herr Lehrer!“ — Un ik meen oof, 't ward immer doch de g r e t t s t e Ehre bliew'n in de Welt, wenn eener M e e s t e r is in sin Fach, wat e gelehrt hätt, un goar 'n Meester in de S c h u l e ! — Un ik danke't min oll gud'n Kanter van Barkaue — hey schloappt al lange 'n legten Schloap — hiede noch, dat e 'n dichd'ger Meester woar in sine Schule un wey dichdig wat bey em gelehrt hän. — Der j u n g e Lehrer nu, der tu uns koam, wie geroade 'ne neie Ortegraffie upfoam, der seite eenes Doas tu uns: „Jungens! Ihr schreibt euch i m m e r n o c h w i e e u e r W a t e r ! Der schreibt sich aber noch nach der a l t e n O r t h o g r a p h i e : mit o e , ihr aber müßt nun ö schreiben nach der n e u e n Orthographie. Wendert alle eure Namen und schreibt sofort und immer nun statt o e , ö , also: „W ö l k e“ . — — Doa hä'k denn met mine Geschwister tesamm met eenmoal 'n annern Noam angenoam'.

Denn wu't der Schummeester seit, doa müßt' doch richdig sinn! Der müßt' doch weet'n, dacht'n wey. — 't woar no nich sou wie hiede, wu ofte de Schieler denk'n, se weeten alles better als äre Lehrer, un — wu de Lehrer moak'n mieten, wat de Schieler will' un nich umgekehrt, wie't bey uns noch woar, sust — — — ney, ik will nisch geseit hän!

Hiede gefft 't jou äwerall man noch Zuckertiet'n, dat de Kinger man bloß gud sinn nicht'n. Sou is nu oof al 't ganze Lew'n bey uns sou voarzuckert un sou zuckersiete voar uns alle. —

Man bloß schoade, dat't hiede keen' „Dukkoatenschieter“ mehr gefft van so'n rod'n Zucker wie dunn, als wey noch Kinger woar'n, van' Zoahnschen Marcht — — d e n k i n n w e y b r u k ' n ! — — —

Un sou heet ik nu — man bloß van weg'n de Ortegraffie — warflich nich wie min Woader! Un doch wie min Woader! — Denn 't is jou man bloß van weg'n dat S c h r i e w ' n .

Bey't Platt-Räd'n — un frieher hän se jou goarnich g e s c h r ä w ' n un man g e r e d t in äre platte Sproake unse Oll' — doa is't immer datselwe: i f b i n ' n W e l k e — un i f b l i e w ' n W e l k e — un i f h e e t e e w ' n W e l k e ! — Man bey dat olle S c h r i e w ' n — un ik moake dat oof goarnich gärne, un mennege seien oof, ik kinne nich gud schriew'n — — un doa kann man denn woll oof 'n moal den Noam' goarnich les'n! — doa kummt woll ofte wat ganz annert rut. Un alles kummt sou voar in olle Schriften — mennigmoal

up't Gerichde selwer — sou voar 'n voar hunnert Joahre — dat in een un datselwe Schriew'n steht: Voelke — Voelcke — Velke — Weelke — Völke — odder goar Bölcke — un noch velle mehr, wenn nich in olle Tid, wu no nich je'er schriew'n kinne, man drey Krieke stehn als „H a n d t e e k ' n“ un goar keen Noam'! — un't is doch immer 'n Velke un immer man derselwe! —

Upp'n Kerchhoff doa in Barkaue new'n de Kerche in de Arv-Begreffnisstee van de olle Schulden doa leyt der olle Schulte van Barkaue un up sin' Liechensteen, doa hän se drupp geschräv'n: „Hier ruhet sanft der Erb-Gerichts-Lehn-Schulze Johann Christian Voelke“ un dernew'n sine Froue „Anna Elisabeth Bölcke gebörne Kühn“ un schloap'n alle beede der olle Voelke un de olle Bölck'n ew'n sou gud un stille — wie se al dord't Lew'n gung'n alle beede un als äre Arbeed woar gedhoahn met mehr als 80 Joahre denn oof schloap'n gung'n feste in är'n Geloow'n:

„Nun hab ich überwunden
Kreuz, Leiden, Angst und Not,
Durch sein heilig fünf Wunden
Bin ich versöhnt mit Gott.“

Un akkeroot sou geht 't oof de anner' Velken. Eenmaal schriewet derselwe Mann — Oskar Br ü s s a u h i t t e — van' Fliegerhauptmann Oswald Velke — un die meeg'n am Enge oof woll noch met voarwandt sinn, wie oof die Wittenbarger Velken, ik wet man, dat unse Woader immer seite, wie e met sin' Bruder bey de Garde-Husoarn in Potsdam gedient hädde, doa wiere dat sou scheen geweest, Sunndoa's, denn wieren se ofte rutgefoahr'n noa Rathenow bey Velken, „die sinn oof noch met uns voarwandt“ seite denn immer. — Un van doa stammt woll Oswald Velken sin Woader rut! — „Ein Bölke will ich werden“ — schriewet e sin Buß — un denn moal wedder: „Ein Voelke will ich werden!“ — Un gefst doabey doch datselwe scheene Lew'nsbild van den Flieger, der nich man voar min' Jung'n, ney voar alle rechte deitsche Jung's immer 'n Voarbild bliew'n ward, wie voar uns alle, af als Voelcke odder als Bölke geschwäv'n! — van den wey leere'n kün — oof noch wey Oll' un wie 't de olle Velken alle al immer hän gehoall'n: Trei bes in'n Dood voar unse Volk un voar unse Woaderland!

Un wenn oof mennigmoal der Noame g a n z voarännert utsieht, wenn e g e s c h r ä w ' n ward — wie ofte in de Kerchenbieker un in olle Schrift'n — un nich man u t g e s p r o a k ' n, doa we ew'n unse platte Sproake nich s c h r i e w ' n, man bloß r ä d ' n unger uns! — denn wiest ofte de Aehnlichkeed noch ut, dat 't doch Woarwandschaft is. —

't woar al voar'n Krieg — an den no nich de denk' ne! — doa foam der Onkel van Oswald Velken — der dunn Paster in Ribbeck

woar, wu der Bärboom ut't Graff van' oll' gud'n Harrn van Ribbed is upgegehn sou wunnerboar! — tu mey noa Blänsdorp up besickte uns met sine Frou un sine Ringer. — Ofte hadde de Post uns al voarwechfeld un Briewe voar mey em geschickt und umgekehrt! — Doa dacht'n wey, will' doch moal siehn, af we't nich noch kinn' fing'n in de Kerchenbieker, af wey und wie wey woll noch voarwandt sinn meegen. — Un Oswald Belken sin Woader, der oof mine Schwester al besickt hadde in Witt'nburg, moakt sich up van Ziewick bey Dessau met sine Jung's, um moal unse Muddern un't olle Stammgud in Barcaue tu besiek'n.

Doch wey hän bes hiede nergens wat kintt fing'n, af wey woll noch voarwandt sinn meegen.

Doa koam der groote Krieg! — De „Woche“ brengt 'n gudet Bild van' Flieger Oswald Belke. Up'n eerscht'n Blic sach' ik: „Manu!? — Dat is doch 'n Belke!?“ — Un richtig! — 't stund jou oof drunger: „Oswald Belke“. — „Mey“, denk ik — „'t is doch kumme meeglich — die Aehnlichkeit met unse Woadern!“ —

Ik nehm' dat Bladd, geh te Kanter Heines näwver — die woar'n immer al met unse Fammilie befreindt al van olle, olle Tid hä, wu se noch unse Nabbern woar'n van Barcaue in Groote-Marszähns. Un Kanter'sch Mudder un äre Grootmudder, die kennt'n unse ganze Fammilie, unse Woadern, un alle sine Geschwister al van kleen up. — Ik leye dat Bladd hen, decke de Unneform tu, dat man blof 't Gesichde van den Mann siehn kinne, un seie: „Wer is'n dat?“ —

„Na!“ — seit Kanter'sch Mudder noa'n eerscht'n Blic: „Dat, Harr Paster!“ „'t magg sinn, wer't will, 'n Belke is et! — Dat sieht man doch gley an't Geschlechde! — Dat is doch äre Woader wie e jung woar!? —“ — — —

Jou — man sieht 't — oof noch noa hunnert Joahre un vill mehr! — noch an't Geschlechde, un magg der Noam' geschräw'n warr'n wie e will. — — —

Un sou bin ik oof 'n Belke un bIEW'n Belke, af met oe odder met ö odder met e, met f odder mit d odder met ic geschräw'n — 't kummt alles voar bey unse Dahn' — un't is al ne ganze lange Mey'e van't olle Schulten-Geschlechde! — Un voar immer bin un bIEW' ik: Schulten Otto, denn heet ik, wie min Woader un min Woader hätt denn geheeten wie ik heete! — Dat kann man nich voarwechfeld, un nich falsch schriew'n, denn: „Schulte“ bliewet immer „Schulte“.